

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XX

[Bab Pungkasan Buku 1: *Wunguné*]

~Lazarus ngetutake momok Lord Medici sing ijo lan mencorong nalika dheweke mabur mangidul mudhun ing pesisir sing ditutupi wit konifer lan menyang desa pelabuhan *Saint Maxime*. Ing sisih tengene, dheweke weruh pinggir pesisir sing remang-remang lan ora teratur, kanthi akeh teluk lan semenanjung; lan ing penerbangan sing cepet, garis pantai katon kaya kabur sing mantul, mlumat maju mundur, bola-bali. Lan sanajan dheweke obah, ing sisih kiwane, samudra sing amba lan cakrawala abang katon kaya pemandangan segara sing ora obah. Nanging, Lazarus ngrasakake owah-owahan sing alus, meh ora katon ing garis abang tipis fajar kasebut. Cahyane sing saya gedhe lan panas sing saya mundhak meh menehi peringatan babagan naga sing semangat lan geni, sing cepet-cepet munggah, lan kepengin ngobong bumi kanthi cahya awan sing mbebayani.

Wektu mlaku ing sangisore swiwi sing keprungu lan kecepatan jantung Eljo sing deg-degan kanthi teliti nandhani perjalanan mung sawetara detik. Lazarus terus mabur, sanajan pinggir mega wetan sing paling adoh sumunar kanthi warna abang sing nyapu sing meh padha karo kolase noda getih kolosal, sing kasebar ing sisih ngisor Swarga. Dhèwèké nggandakaké langkahé, cocog karo Medici; nanging Memedi terus maju

kesusu sing disengaja lan ora pedhot. Garis-garis tipis sumunar saka cakrawala segara, nyebar metu lan ngliwati langit sing peteng kanthi wujud wiwitan saka jaring laba-laba sing gedhe banget lan geni. Aliran srengenge munggah kanthi gedhe nyusup menyang langit, lan pungkasane dadi gedhe banget tampilan fajar ing swarga, nganti, saka kadohan, siluet Lazarus kaya-kaya kaya bayangan kupu-kupu ing sangisore cahya gunung geni sing gedhe banget.

Rasa wedi Lazarus malih dadi rasa wedi—lan banjur dadi panik, nalika dheweke mbengok, "Medicci, wis ora ana wektu maneh!"

"Sethithik maneh, Lazarus!"

"Ora; aku kudu lunga menyang pedalaman!"

"Ora! Iku mung ing kono," ujare Medicci, nuduhake ing ngarepe lan menyang watu-watu sing mbentuk semenanjung dawa. "Kita meh tekan kana! Cepet!"

Lazarus nggegem rahangé, ngencengaké pundhaké, nyender ing angin, lan mlumpat metu kanthi kecepatan anyar. Dheweke mudhun cendhek lan nyemplung ing lumahing segara, nyekel kenceng tumit Medicci. Bebarengan, dheweke ngubengi tanjung watu lan miring kanthi kuwat. Wulu-wulu njeblug ing samudra nalika Lazarus nyebarake rombongan manuk sing manggon ing tebing. Dheweke mabur liwat swiwi sing kaget, nutupi tanah genting watu, lan nyimpang luwih adoh menyang daratan kanggo layar menyang teluk segara cethak lan ijo. Teluk kasebut kebak pulo-pulo cilik sing kasebar kanthi acak sing bisa uga katon minangka tumpukan watu sing tatu lan wuda kaya menara. Sakabèhé, dheweke ngadeg ing teluk minangka watu nisan abu-abu sing kobong ing samudra, muncul saka ijo sing luwih amba saka kuburan banyu.

"Dheweke ana ing kono!" Medicci nuduhake sepasang pulo sing cedhak, sing, bebarengan, meh padha karo deretan untu taring ngisor, lengkap karo gigi seri, sing munggah menyang langit. Celah sempit banyu sing luwih peteng misahake formasi watu kasebut. Lan nalika Lazarus nyedhaki ruang samudra ing antarane pulo kembar kasebut, dheweke weruh titik struktur sing jelas lan katon tergeser sing, saka sudut pandang sing saya maju, dadi luwih gedhe lan luwih rinci.

"Piye menurutmu?" pitakone Medicci banter nalika dheweke tiba ing sandhinge Lazarus.

"Dheweke papan perlindungan sing cocog lan didhelikake saka kadohan, ya?" Ing bayangan watu karang, Lazarus nandhani sisa-sisa kapal sing miring, klelep ing buritan lan nonjol munggah ing haluan; lan saka sudut tunggalé ing banyu, prau kasebut bisa uga katon, niat layar langsung menyang langit lor yen ora ditahan ombak samudra. Lazarus alon-alon kanggo mriksa reruntuhan sing miring kasebut kanthi luwih becik.

Papan lambung sing diwarnani ngakoni yen garis banyune sejajar, lan persis ing ngisore, ana kemul

teritip sing wis pucet metu saka sisih paling ngisor haluan sing nonjol, ndadekake kapal sing wis mumbul lan rusak katon kaya duwe janggut putih sing balung. Lan ana liyane, sanajan cilik banget, sing nuduhake yen kapal kasebut dudu cangkang kapal sing ora ana urip. Lazarus weruh tali rami gedhe sing ngliwati dek sing ditutupi ganggang, isih dipasang ing macem-macem bagean kapal. Banjur ana liyane sing mung sebagian diikat, kanthi ujung sing ora diiket nyangkut ing buritan lan nggantug kanthi bebas ing banyu sing luwih peteng. Ombak ombak sing surem ngobahake tali sing rusak saengga obah bebarengan kaya deretan ula sing diangkat lan nari.

Sakabèhé, kapal iki katon gedhé banget; nanging, dudu desain sing layak laut sing bisa nglakoni pelayaran samudra sing dawa, nanging luwih kaya ... wis ngatasi segara sing tentrem ing pesisir antarane pelabuhan pesisir provinsi. Nanging, ing kahanane sing wis rusak banget, kapal kasebut ora nduweni layar utawa tiang; lan sisa-sisa quarterdeck ambruk ing ndhuwur dek utama. Lan, ing ndhuwur sebagian besar platform sing ditutupi ganggang lan tembok baluster sing rusak, bagean saka bangkai iwak garing kasebar minangka bukti kemungkinan panganan camar sadurunge.

Medicci numpak prau nalika Lazarus ngubengi prau maneh kanggo mriksa lambung prau kanthi luwih becik, lan, amarga kapale katon apik, dheweke gabung karo Medicci ing dek utama. Papan-papan kapal padha kriyet-kriyet amarga bobote sing anyar. Medicci mlaku kanthi abot lan tanpa swara menyang palka kapal iki. "Mlebu kene," dheweke mbengok maneh sadurunge ilang ing njero. Lazarus mlaku alon-alon ing mburine, papan dek nggresah saben langkah sikile sing ajeg. "Aku ora peduli," dheweke nggrundel, isih sesek napas amarga mabur. "Apa aman?" Dheweke ngetokake kringet saka bathuke lan ngelus-elus bathuke.

"Dheweke cukup aman kanggo nginep sedina," Medicci mbengok saka ngisor, swarane muni liwat palka kapal. "Lan wetenge peteng kaya wengi—cocok banget kanggo kasangsaranmu, aku nglumpuk." Swara ketukan lan ketukan keprungu liwat dek, swara kaya buku-buku driji sing nabrak kayu, nalika swara Medicci sing samar nambahake, "Lambungé kuwat, amarga kahanané sing ambruk. Aku curiga yèn pulo-pulo iki nylametaké dhèwèké saka akèh prahara. Lan dhèwèké rada tegas; nanging—Lazarus? Yagéné kowé tetep ana ing ndhuwur?"

Ing sangisore bayangan pulo, Lazarus ndeleng sekilas formasi watu sing wuda sadurunge mudhun menyang jerone weteng prau sing peteng. Sakliyane kuwi, dhèwèké sambat, "Amarga aku dudu Spectre Medicci sing ngambang tanpa swiwi, aku kudu ngatur ambegan sedhela."

Momok mesem. "Kowé mabur kesusu banget, Lazarus; aku ora tau curiga kaya ngono."

Lazarus nancepake sepatune kanthi abot ing lantai lambung, muter awak, lan nyilangake tangane. Dheweke

mandeng Medici kanthi kosong. "Aku meh mati kena srengenge; aku mateni manuk nganggo sirahku ; lan aku meh nabrak segara. Lan saiki kita kudu ngguyu babagan iki?" Medici ngorok lan ngendhegake rasa bungahe bebarengan karo narik wulu camar sing nyangkut saka rambute Lazarus. "Nuwun sewu Lazarus. Aku ora tau weruh kowe mabur nabrak manuk. Apa kowe tatu?"

"Luwih becik tinimbang manuke," wangsulane Lazarus, mriksa maneh benjolan abang ing bathuke. "Aku ora niat ngremehake kasangsaranmu, Lazarus." Medici mlaku ing sandhinge Lazarus lan mriksa bathuke. "Mungkin, sawise rong atus taun, kanca anyarmu wis menehi cahya anyar babagan kasangsaranku dhewe. Aneh, saiki kayane aku duwe alesan sing apik kanggo wedi mati; lan karo iku, aku rumangsa luwih urip. Dudu patiku, elinga, nanging patimu. Sawise kabeh, yen kowe mati, aku mesthi bakal mati uga , bebarengan karo Sophia-ku sing mlarat." Medici ngresiki tenggorokane, ngrangkul tangane, lan menehi sumpah sing serius; "Lazarus, aku janji yen aku ora bakal sengaja nuntun kowe menyang dalan sing bebaya."

Lazarus mesem lemes lan manthuk; lan Memedi mau nuduhake papan dununge Lazarus kanthi tangan mbukak. "Dadi kowe ngadeg ing kene, mung ana benjolan ing bathuk, nanging cukup aman saka srengenge, ya?"

Lazarus tiba ing indrane— irunge ngrasakake hawa lembab lan asin, kanthi campuran ambune sing metu saka ganggang, iwak, kayu bosok, lan kringet legi ing klambine. Untunge, ambune nelayan sing isih ana wis ilang saka klambine. Dheweke ngrasakake kringet adhem ing daging swiwine, saiki adhem ing palka sing peteng lan adhem kaya samudra. Pupil-pupil kapal dadi gedhe ing peteng lan fitur interior kapal wiwit katon. Dheweke bisa ndeleng yen Medici ngomong kanthi bener— celah kapal katon padhet, kanthi iga lan cangkange ditutup kanthi apik. Spectre mesem. Dheweke bisa ngrasakake sudut sikile sing ora wajar; lan dheweke nyinaoni lantai kanggo nemokake yen papan sing paling adoh ilang ing sangisore blumbang banyu ireng sing mandheg sing nyebar ing kabeh jembar mburi palka. Dheweke noleh lan mriksa sisih ngarep lantai palka sing luwih sempit, sing dhuwur lan garing. Dheweke ndeleng ing ndhuwur, liwat lawang palka, kanggo ndeleng langit sing wuda lan lintang-lintang sing katon. Banjur dheweke noleh menyang Medici lan nuduhake munggah.

"Sayange, srengenge munggah; lan nalika sumunar paling dhuwur, bakal ngobong pepeteng iki—lan aku, bareng karo iku."

Lazarus mlaku arep munggah nalika Medici mlayu lan ngendhegake dheweke. "Aja kuwatir; ayo tak leren. Leren wae." Sang Spectre mesem lan mbisiki kawicaksanan samar, ritmis, lan filosofis saka dokter marang dheweke; "Kaya saben penyakit nyebabake pungkasane pungkasane mati, minangka cara kanggo ngobati; kita uga bisa nganiaya kasangsaran kita lan kanthi mangkono, menehi

munggah menyang katentreman lan katentreman."

"Lan apa tegese kuwi?"

"Iki tegese sawetara kayu sing kasebar bisa ngowahi awan sing paling padhang dadi wengi sing paling peteng." Dheweke mesem, ngilang ing sisih ndhuwur.

Ing ndhuwur, Lazarus ndeleng Medici cepet-cepet ilang lan muncul maneh, nanging banjur bali karo potongan-potongan anyar saka dek kapal sing ambruk lan nutupi bolongan kasebut. Lan nalika potongan kayu pungkasan ngilangi kabeh tandha langit, Medici bali menyang ngisor lan ngadeg ing sandhinge Lazarus kanggo ngrasakake sisih peteng saka tumindake. "Ireng kaya ter; kaya sing dikarepake. Kepiye menurutmu?"

Lazarus mesem kesel. "Wah, matur nuwun—sepisan maneh." Dheweke noleh lan menek lantai sing miring, menyang ngarep palka lan, menyang papan lambung sing dhuwur lan garing.

Cedhak haluan, dhèwèké ndhodhok lan nglumprukaké awaké nganti tekan wetengé sadurungé ngepakké swiwiné kanthi males. Ing peteng ndhedhet sabanjuré, ombak sing nggegirisi lan lambung kapal sing kriyet-kriyet meh nggawé dhèwèké turu nalika dhèwèké narik napas dadakan lan obah. "Medici?"

"Inggih, Lazarus?"

"Apa kowé tau kesel?"

"Kanthi cara," wangsulane Medici, "nanging beda karo sing mbok kira."

"Kepiye carane?"

Memedi mau mandheg sedhela, kaya-kaya lagi merenung. "Mungkin iki paling apik diungkapake nganggo conto—dadi Aku bakal ngaturake kaya mangkene—apa kowe isih kelingan nalika uripmu nandhang kapitunan sing gedhe, lan bareng karo iku, ana rasa sedhik sing abot banget nganti kowe krasa kesel, ora duwe semangat maneh kanggo urip?"

"Aku isa."

"Apik banget," ujure Medici. "Saiki, yen kowe gelem, coba pisahake rasa sedhik saka wayahe kasebut supaya, kekurangan kekarepan, mung kari siji. Lan kanthi rasa sepi, kowe uga bisa ngerti kepriye rasane jiwa nalika kesel."

"Medici?"

"Inggih?"

"Apa kowe isa mabur selawase—ora bakal kesel?"

"Aku ora tau nyoba. Lan karo *wedhus malaékat mabur kuwi*, sing nggoleki kabeh sing bisa dipangan, aku ora bakal njupuk risiko."

"Azazel?"

"Padha waé. Lan aku ora bakal kaget banget nèk Azazel lan Azrael loro-loroné duwé cara kanggo mabur selawase; nalika padha ngubengi jagad, munggah mudhun ing kono, nggoleki jiwa-jiwa sing kesasar kaya aku."

"Munggah mudhun?"

Memedi mau mesem. "Aku wis sinau sethithik babagan carané para Malaékat sajrone pirang-pirang taun

mati. Lagian, dheweke durung bisa njobak aku, sanajan aku obah ing antarane dheweke, lunga mrana-mrene ing jagad iki. Aku wis ndeleng atusan Malaikat, kabeh minangka Roh lan Bayangan—kita mung ngrembug loro kasebut amarga dheweke minangka wong sing nggoleki jiwa-jiwa sing ngumbara.

"Dadi para Malaikat iki nggoleki jiwa-jiwa sing durung ninggalake jagad iki. Aku ngira," ujare Lazarus. Roh mau manthuk. "Mung loro mau, kaya sing tak ngerteni saka Azrael—Azrael lan Azazel sing nggoleki jiwa." Mungkin aku luwih santai nalika njlentrehake." Dheweke ngelus dagune banjur ngobahake driji munggah nalika nerusake. "Loro iki minangka abdi suci saka Manor Agung Ciptaan, sing ngumpulake sampah lan barang-barang sing ora perlu, saengga Omah Agung tetep rapi lan resik." Medicci ngangkat bahuné. "Dheweke lunga mrana-mrene, ngarep-arep bisa nemokake aku, nanging aku ora ana ing kono, amarga aku ngerti kepiye lan ing ngendi dheweke pengin nyekel aku. Kuburane Sophia-ku minangka salah sawijining papan ing ngendi Azrael ngenteni, kaya ula ing tumit. Nanging, dheweke tansah nglilani aku mlayu sanalika dheweke nyekel aku. Kaya dolanan musiman sing kita lakoni—aku pura-pura niatku arep lunga karo dheweke; lan dheweke nglilani aku lolos maneh. Lan pancen Lazarus, aku asring mikir apa aku bisa dadi jiwa paling tuwa sing ngumbara ing bumi." Medicci ngetok kayu. "Coba critakna, pengawalku sing wicaksana lan duwe swiwi." Apa kowé ngerti alesané, sawisé rong abad, Gusti Allah durung nyekel aku? Aku yakin Panjenengané ndeleng aku, semudah wong liya ndeleng rereged utawa rambut kusut sing mabur ing lantai. Piye menurutmu? Kenapa kok ngono?" Lazarus ngorok sapisan sadurunge ngorok terus.

~*~

Srengéngé mumbul dhuwur, mung kanggo nggantungi ing ndhuwur pulo kembar, ngedusi kapal Ghost sing kandas nganggo sinar awan, lan nggerengake ganggang sing nembe thukul saka wayah wengi kepungkur. Manuk camar sing ngobrol nglumpuk ing ndhuwur dek, ing ngendi dheweke nyuwir-nyuwir daging iwak sing ambegan insang. Lan kanthi mangkono, tangkapan Pisces Eyes sedina maneh garing ing langit sing kobong. Nanging, srengenge ora tau nembus weteng kapal—Lazarus turu kepenak ing guwa garbane sing adhem lan peteng. Awane wis mlebu sore nalika iyub-iyub pulo ing sisih kulon nyusup ing sadhuwure prau. Surup banjur teka; lan nalika angin mandheg, lan ombak malih, manuk camar ninggalake prau maneh menyang daratan, ninggalake wayah sore kanggo nguber, dina liyane. iwak sing nembe garing lan mripate mblalak.

Rembulan oranye gedhe muncul saka segara wetan, ngetokake cahyane sing adhem ing samudra. Lan kaya pitik jago sing tangi nalika srengenge munggah, Lazarus tangi warna-warna pungkasan ing wengi sing wis abu-abu.

"Kowé turu kesel banget." Swarane Medicci keprungu saka njero palka.

Lazarus kerja keras kanggo ngumpulake akal sehaté. Dhèwèké nggulung tegak, nggresula, ngusap-usap mripaté, lan

ngelus-elus sisih pipine, sing ana kesan papan lantai sing jelas. Banjur dheweke weruh Medicci cedhak buritan lambung, kanthi tangan loro lan driji sing dilipat nyekeli jahitan rompi sing ngelawan. Dheweke ngadeg, kanthi raut wajah sing katon martabat, nanging dhuwure nganti dhengkul ing banyu.

"Sugeng sonten." Medicci ngucapake salam, lan mlaku nyedhaki dheweke saka njero banyu, sing ora tau obah. "Apa kowe wis cukup istirahat?"

"Aku."

"Ya, aku seneng banget krungu yen salah siji saka kita wis ngaso," sambat Medicci. "Kowé ora ngidini aku turu sewengi muput mung amarga ngorokmu."

"Nuwun sewu, Medicci. Mungkin aku—"

Medicci ngguyu, luwih-luwih nalika krungu bab memedi sing lagi turu.

Kanthi sengaja, Lazarus ngadeg. Dhèwèké mandeng Medicci nganggo mripat kaya piso. "Aku kudu ngguyu saiki?"

Medicci sing pucet mandheg sedhela, raine sing bungah ilang; lan Lazarus mesem nalika weruh memedi sing kaget.

"Kowé pancèn wis ngrebut aku," Medicci ngakoni, karo nuding Lazarus lan nerusake langkahé.

Lazarus mesem marem. "Aku uga ngucapke selamat tinggal." Dheweke mbungkuk cekak.

Medicci mandheg ing ngarepe Lazarus lan mbalikke mbungkuk. "Sugeng rawuh, numpak Permata Eden."

"Permatane sapa?"

"Eden," Medicci mangsuli kanthi cepet. Dheweke nuduhake liwat pundhake Lazarus, menyang haluan. "Iki jeneng kapale. Nalika sampeyan turu, aku mlaku-mlaku kanggo mriksa luwih lanjut; lan kahanane kapal iki nuduhake akeh babagan masa lalune."

"Kepiye carane?"

Medicci ngrangkul tangane ing mburine, ngobahake awake, lan mesem sinis. "Aku bakal ngandhani kowe, Lazarusku sing apik." Dheweke ndeleng lantai kanthi kontemplatif, lan mlaku bunderan rapet, nuduhake temuane. "Katone dheweke lungguh abot ing banyu, narik baut kain lan bagean kanggo sandhangan, nalika dheweke kandas. Umume muatane sing compang-camping saiki ana ing dasar laut watu ing ngisor, mungkin dibuwang dening krune kanggo ngentengake muatane. Uga, katon kaya-kaya dheweke nyoba narik dheweke mundur nganggo prau kapindho, ngarep-arep bisa ngusir dheweke saka watu karang." Medicci muter mripate tanpa ragu-ragu. "Temenan, ora ana kedadeyan amarga dheweke isih kuwara. Aku nglumpukake gaweyan kaya ngono saka akeh tali sing diiket, sing paling gedhe isih ana ing susunan sing tepat ing ndhuwur dek, kanthi pucuke sing patah disampirake rata ing buritan. Lan mesthi wae, saliyané saka Tangane Gusti Allah, mung kapal sing luwih gedhe sing bisa narik kapal sing luwih cilik. Medicci mandheg lan mandeng Lazarus kanthi cetha, manthuk. "Aku curiga yen dheweke wani lan

Kapten sing ora sabar mlayu ing segara cethek, kanthi angin sing gumunggung lan layar sing kebak, nalika dheweke nemtokake arah antarane pulo-pulo sing saling bertentangan iki. Dheweke bisa uga luwih becik nyingkiri, ora preduli godaan utawa biaya apa wae." Banjur dheweke ngangkat bahuné. "Nanging, dheweke ana ing kene, ngenteni seda— kapal permata sing biyen —sing dibuwang lan dilalekake dening kabeh wong nanging manuk lan iwak. Lan kita kemungkinan penumpang pungkasan sadurunge dheweke lunga menyang muatané sing kleleb."

"Kowé pancen pinter banget mangerteni saben rinciané," wangsulané Lazarus. "Aku uga nyoba nglakoni sing padha, nèk diidinake."

"Ya, mung saka pengamatan. Aku uga isa curiga yen kabeh iki salah, lho."

"Aku mikir ora," ujare Lazarus karo mesem. "Kowé koyone bisa nemokake bebener sing paling gedhe saka pratandha sing paling cilik."

Medicci ngangkat alis. "Tembung-tembung iki, ditampa kanthi becik; nanging, mung kanthi sih-rahmat Gusti Allah aku bisa ngerti Bebener." Dheweke nuduhake ndhuwur sirah.

"Saiki, apa kita kudu munggah menyang ndhuwur kanggo nggugah lan nggugah jagad saka turu sore?"

"Oh, pancen," wangsulane Lazarus. Dheweke noleh lan menek kothak vertikal, ndorong lapisan-lapisan papan-papan kasebut disisihake kanggo nuduhake langit sing cerah lan sumunar. Lan kaya gopher sing metu kanthi ati-ati, Lazarus ngangkat pandangane mung sejajar karo dek sing disinari rembulan kanggo ndeleng saka ndhuwur permukaané. Dheweke nemokake rai Memedi sing munggah kanthi cepet, sing muncul kanthi cetha liwat dek sing kokoh.

"Ya, ayo; wengi iki duwekmu," Medicci meksa, ngundang Lazarus supaya metu karo kabeh awake.

Lazarus mandeng Spectre sadurunge metu saka palka. Dheweke mlaku kanthi ati-ati ing ndhuwur dek sing kebak ganggang, ndeleng-ndeleng bagean-bagean iwak garing sing semrawut, kayu sing pedhot lan pecah, lan jaring tali sing kusut sing dianyam, mrana-mrene; lan, munggah lan mudhun ing sakubenge kapal.

Medicci ngetutaké dhèwèké kanthi meneng, kawigatené kepincut karo swarga.

Lazarus mlaku kanthi ati-ati menyang ngarep kapal sing dhuwur. Klambine diidak-idak angin anget lan anteng sing niup saka daratan menyang segara. Dheweke mandheg cedhak haluan lan nyinaoni lunas kapal, sing ana ukiran sebagian punggung wanita sing wuda, sing saiki wis pedhot ing pinggang. "Permata," gumam Lazarus, ndeleng sakubenge dek kanggo sisa-sisa awak ndhuwur wanita kasebut, mung kanggo nemokake kayu sing pecah lan tali sing kasebar. Dheweke noleh menyang segara, nyisir rambut sing kabur saka raine, lan nyekel ing ndhuwur sirahé. Saka titik pandang anyar ing dek ngarep, lan nalika dheweke ndeleng ing sisih lor ngisor pulo sing nuju segara, dheweke weruh rai rembulan sing sumunar lan sumunar. Halo abang lan samar ngubengi bola oranye, menehi benda langit kasebut fasad sing nggegirisi lan kaya memedi. Lazarus ngadeg, ora obah nalika

reca, nalika dhèwèké wiwit ngadhepi teluk sing amba lan curam ing ngarepé. Akhiré, dhèwèké takon; "Sepira jeroné samudra?"

Nalika ora krungu wangsulan, Eljo noleh lan nemokake Memedi kasebut lagi mikir babagan awake dhewe . Medici ngadeg karo mburine madhep Lazarus, tangane diangkat menyang langit kidul-wetan. Dheweke ndeleng ing antarane rong driji sing ngadeg sing mbentuk bentuk V, liwat sing ditata ing intine, garis pandang sing tetep nglawan lintang-lintang. Banjur dheweke nggabungake driji, muter menyang sisih, lan nurunake lengene kanggo nggawa sepasang jarum sing nuding Angka-angka padha karo cakrawala. Lan ing sak gerakan, dhèwèké bisa ngerti arah sing tepat saka Pulo Corsica sing adoh. "Kaya manuk gagak mabur; kita uga bisa," dhèwèké mikir banter, nyangga tangane ing pinggul lan ndeleng segara manuk gagak.

"Medici?"

Memedi mau mubeng kaya ahli seni sing klelep lan dumadakan kaget, tanpa diduga-duga dicopot saka jagad ekstrapolasi sing luar biasa lan abstrak.

"Oh, ehem—iya, Lazarus?"

"Apa kowé ngerti jerone samudra sing sejatine?"

"Aku percaya," wangsulane Medici. "Lan pancen gumantung, Lazarus. Ana sawetara bagean sing ora luwih jero tinimbang dhuwure sepatu botmu. Banjur, ana bagean liyane, sing ora kurang cethek tinimbang dhuwure mega." Dheweke mandheg cedhak Lazarus lan nerangake.

"Kowé bisa nglumpukaké tata letak samudra kaya tata letak dharatan, kanthi gunung-gunung paling dhuwur lan lembah paling jero. Kajaba iku, banyu ing donya mili kaya ombak, kaya eter bumi sing ditiup angin."

Lazarus manthuk lan nyawang samudra, nglumpukake jerone samudra kanthi cahya anyar. Dheweke ndeleng langit lan njaluk konfirmasi. "Sejerone mega, ujure?"

"Pancen, lan malah luwih jero; aku ngerti, ing jangkauane sing paling adoh."

"Kowé kok ngerti iki?"

Medici nggresula, nyilangake tangane, lan mlaku mundur. "Iki, aku ngerti, amarga jagad iki ngandhani aku. Sajrone pirang-pirang taun tanpa raga, aku wis ndeleng akeh permukaan bumi.

Aku ngliwati saben medan, mrana-mrene; dhuwur lan endhek. Saka mega paling dhuwur lan gunung paling dhuwur, nganti samudra paling endhek lan banyu paling jero ing sangisore bumi, aku nggoleki papan dununge Neraka. Pancen, samudra iku jembar, maneka warna, lan jero—cukup kanggo katon kaya jagad peteng lan suram dhewe."

Lazarus noleh maneh menyang Medici sawise ndeleng saka sisih dek. "Ing lumahing, katon ora jero banget."

"Bener," wangsulane Medici, karo nyekel jahitan vestiline nganggo tangan loro lan nganggo

sikap negarawan sing bangga. "Ing lumahing, umume barang katon kaya ngono—polos, ora ngancam, lan malah tentrem. Nanging, sanajan watu biasa, yen diwalik, asring mbukak akeh aspek misterius lan cara kerja sing didhelikake ing sangisore —akeh-akehe ora narik kawigaten." Dheweke menehi pamriksaan sing intensif lan tliti marang dek kapal, kaya-kaya nggoleki kuping sing pengin ndelok utawa wong sing lagi ndeleng. Banjur dheweke mesem lan bisik-bisik, "Ing jaman biyen minangka alkemis, aku mbalikke akeh watu sing durung dibalik, kanthi cara ngomong; kepingin nemokake akeh barang sing ora dingerteni ing donya. Lan kabeh, nalika Gereja tetep ora ngerti—karyaku tetep didhelikake saka mripat sing pengin ndelok." Dheweke mesem garing.

"Ngapa, kok kowe ndhelikake pegaweyanmu?" pitakone Lazarus.

Ing pagelaran kuciwa sing melodramatis, Medici nggresula lan ngeculake untune sing saiki wis ora ana nyawane lengen ing sandhinge. "Kuwi lumrahe wong desa—utamane sing tiba ing wayah wengi sing paling peteng, utawa ndeleng bayangane dhewe minangka Setan lan Iblis sing ngetutake, kanthi diam-diam ngintip kanggo nyolong jiwane. Aku tau manggon ing kutha, kebak omong kosong komunal sing diilhami Gereja. Lan minangka alkemis ing wayah awan, nggoleki *Elixir of the Ancients*, lan tamba kanggo penderitaan Pati, sanajan rincian paling cilik saka panlitenku mbutuhake rahasia paling dhuwur."

"Nanging, nambani penyakit iku bab sing apik; dadi, kenapa kudu ndhelikake?"

"Kenapa—kowe takon?" pitakone Medici, karo ngguyu cekikikan kaya-kaya ora percaya. "Supaya aku ora nuwuhake rasa curiga ing kutha, nuwuhake rasa wedi ing antarane wong akeh, lan ngadeg ing ngarepe dewan Gereja, mbela awake dhewe saka tuduhan bid'ah lan ilmu sihir. Sawise iku, aku bakal diarak menyang alun-alun pasar, dibaptis nganggo aspal, diobong, lan dadi conto conto obor Gereja sing padhang lan dadi puncak kutha."

Lazarus nyipitké mripaté marang gambar-gambar sing jelas kuwi, karo pikirané bingung.

Medici ngresiki tenggorokane. "Lazarus, aku ora ngerti apa kowe ngerti; nanging Gréja sejatine ngobong wong urip-urip kanggo kejahatan sing luwih entheng tinimbang praktik alkimia, fisiognomi, utawa disiplin sing padha, tanpa pengawas Gréja sing ditunjuk kanthi bener ."

"Aku isih kelingan nyebutake bab kobongan kaya ngono," Lazarus ngakoni, saiki lagi mikir babagan nasib tahanan katakombe. "Diobong nganti tekan balung."

"Malah nganti awu lan bledug," Medici negesake, kanthi rasa jijik. "Dheweke diobong supaya wong bodho sing tundhuk tetep ana ing sangisore pamrentahan kepausan." Dheweke nggelengake sirahe. "Ing taun sadurunge aku miwiti lelungan pungkasan ing luar negeri, alun-alun kutha madhangi saben rembulan anyar—padhang karo mayit-mayit sing kobong saka tersangka dewan. Lan ritual pembakaran rutin ditindakake nganti warga kutha wiwit ndhelik ing omahe.

omah-omah lan meneng-meneng ngukum Gréja. Aku sarujuk karo wong-wong mau lan, sanajan aku ora semangat kaya umumé, aku ngidini tamu-tamuku mbukak ati kanggo ngungkapké rasa nesuné babagan eksekusi massal. 'Nganti kedadeyan tartamtu kedadeyan sing nesu banget sanajan warga kutha sing paling berpengaruh. Aku nesu banget, lan Sophia-ku nangis—kaya akèh saka kita sing kenal karo bocah lanang sing dituduh. Bocah lanang kasebut nandhang sangsara banget ing tangan dewan Gréja.

"Apa sing ditindakake bocah lanang mau?" pitakone Lazarus.

"Ora ana sing penting, sing wis dingerteni," wangsulane Medici kanthi mbela awake dhewe. "Aku kudu ngomong yen bocah lanang kuwi tumindak rada beda karo kanca-kancane; lan mungkin, penampilane uga aneh. Dheweke cukup aktif lan ora tenang; pikirane ngumbara, lan dheweke asring ngomong kanthi jembar, lan kesusu, nganti niat asline asring luput sanajan dheweke durung bisa ngrampungake tembungé. Nanging, aku pancen percaya yen dheweke duwe sipat sing luwih apik tinimbang bocah lanang nakal liyane sing umure sewelas taun. Jenenge Stephan lan; liwat Sophia, aku dadi seneng karo dheweke lan ibune sing padha narik kawigatene, Magdalena." Medici mlaku menyang pinggir kapal lan nglebokake tangane menyang kanthonge. Dheweke nyinaoni watu-watu sing wuda ing pulo pinggir pesisir.

Medici nerusake, karo mburi madhep Lazarus; "Wong tuwane Stephan iku wong sing apik, wedi marang Gusti Allah, lan bekti. Wong-wong mau pancen bangsawan sing luhur, sadurunge kelangan suksesi nandur modal sing substansial lan mlebu ing gaya urip sing luwih—kepriye carane aku ngomong—mungkin, luwih wicaksana." Medici ngangkat bahuné. "Ya, dheweke ora mung wong miskin, elinga; sanajan akeh kenalan sing biyen mulya dadi saya ora bisa diakses. Nanging, lawang kita tetep mbukak kanggo dheweke, amarga Sophia lan Magdalena wis dadi kaya sadulur sajrone pirang-pirang taun. Sugih, mlarat, utawa liya-liyane; malah Gusti Allah lan Iblis, sing makarya dadi siji, ora bisa misahake wong loro kasebut kanthi papan sing luwih akeh tinimbang sing ana ing antarane tombol lan benange. Kejaba iku, apa tegese kasugihan kanggo Magdalena nalika Sophia asring nggawa tasku menyang toko kutha kanggo blanja bareng? Sophia kepengin banget nyenengke dheweke; nanging, aku ora peduli karo tasku. Sawise kabeh, disiplinku nuntut paling akeh

sajrone dina-dinaku, ninggalake Sophia kanthi wektu sing akeh lan nganggur kanggo awake dhewe. Lan amarga karyaku ora kena pengaruh, Magdalena lan Stephan menehi Sophia perhatian sing akeh sing aku ora bisa langsung ngentekake kanggo dheweke. Dadi, kabeh lan kabeh, iku nglayani kabeh."

Memedi mau noleh lan nyedhaki Lazarus. "Pokok apa wae, Stephan nduweni akeh rai kaya ibune, kajaba logat *Norlander* sing adoh. Rambute paling padhang sing dakdeleng —meh putih. Lan kulite luwih pucet tinimbang,

sanajan kulit Sophia sing putih, nganti cahya mripate sing biru katon kaya ngetokake sinar sing medeni, kaya kristal biru, sing ana ing ngarep geni. 'Pandangane meh padha karo pandanganmu sing aneh, Lazarus. Nanging, dheweke ora mung katon saka njaba.

"Stephan pancen pinter lan licik nalika isih enom. Nanging, ing pangertèn sing paling jero—mungkin, malah nganti jiwane—aku rumangsa yen uripé nggawa kutukan sing nggegirisi lan teges ilahi ing bab sing padha. Pancen, aku mung bisa nyakseni tumindake sakwetara lan dadi, kabeh jengkel lan gumun; nalika bocah lanang kasebut nuduhake rasa orientasi sing ora nyenengake lan ora umum, utamane ing wektu-wektu nalika umume wong bisa kelangan keseimbangan awake dhewe. Sanajan kanthi kemampuan sing ora bisa dipungkiri—sing, aku bisa mbuktekake kanthi yakin, amarga aku wis dadi praktisi akal lan refleksi sing ketat lan disiplin—demonstrasine sing terus-terusan mesthi ngganggu aku. Lan ing pirang-pirang kesempatan nalika Stephan nuduhake bakat aneh, aku ngrasakake sing padha: rumangsa aku dipérang padha, lan robek ing antarane rong bagean sing saling bertentangan sing isih ana, kanthi tetep ana ing perselisihan sing ora bisa didamaikan karo liyane. Nanging perasaan robek kasebut ora tau ana, nalika pikiranku katon mapan ing papan sing anyar digawe, kanthi jarak sing padha, antarane ujung sing ngelawan lan perang saka aku. Medici nyelehake tangane ing bathuke kanggo mriksa tandha-tandha demam. Dheweke nggoleki lintang-lintang nalika ngakoni; "Lan ing papan sing katon sepi lan sepi sing anyar ditemokake, kajaba saka jeritan akal lan perasaan sing nglawan, kaya-kaya aku bisa nyakseni tumindak Stephan saka kadohan kanthi aman; lan nonton kanthi gumun nalika bocah lanang kasebut nggarap indra sing saya ringkih dadi kahanan tanpa rasa sing nyenengake nanging ngganggu." Dheweke nurunake tangane lan ndeleng Lazarus kanthi kosong sadurunge nggelengake sirah.

"Apa sing ditindakake Stephan?" pitakone Lazarus.

"Inggih," ujare Medici, narik napas, lan ekspresi kuwatir sing katon, "Stephan cenderung ngalami episode dadakan—utawa kejang—ing ngendi dheweke ora ngerti awake dhewe. Kejang kasebut asring suwe lan bisa uga ngganggu wong sing ora curiga, amarga dheweke bakal muter awake dhewe ing panggonane, kanthi tangan sing diulur, lan mandeng langsung munggah. Ora ana swara banter, tepuk tangan, utawa sentuhan langsung sing narik kawigatene. Siji bisa nyelehake tangane ing raine bocah lanang sing munggah lan dheweke bakal muter ing sangisore; nanging, yen ana sing obah kanggo ngalangi lengene utawa ngalangi puterane, Stephan bakal nesu banget nganti dheweke bisa terus muter. Pancen, sajrone wektu kasebut ora ngerti babar pisan bab kabeh kedadeyan babagan dheweke, ora kelingan apa-apa sawise iku. Kaya-kaya ana tabir sing ora katon sing nutupi dheweke kanggo misahake indra saka jagad iki. Lan ing kahanane sing aneh lan kaya-kaya pedhot kasebut, dheweke mung bakal *muter—lan muter—lan muter*. Aku kudu ngakoni yen, sanajan mung sedhela, mung

Ndeleng dheweke muter nggawe pikiranku goyah—aku rumangsa kaya-kaya aku meh kelangan pijakanku dhewe, sanajan aku ora ngadeg. Nanging, Magdalena lan Sophia wis suwe biasa karo bocah lanang sing kerep muter lan pura-pura ora nggatekake.” Medicci ngobahake drijine menyang Lazarus. “Lan aku wani nganggep yen, yen bocah lanang kasebut munggah ing ndhuwur sirahe kanggo muter, lan aku menehi pitunjuk utawa kabar paling sithik babagan ‘Stephan sing Muter’ ing tengah-tengahe, mula aku mesthi bakal nggambar bebendune kaping pindho amarga nggawa menyang kawigatene. Dheweke tansah konspirasi nglawan aku kaya ngono—wong loro mau.”

Lazarus noleh karo mesem tipis, lan ngetokake guyonan saka cangkeme

irung.

"Kowé kudune ngguyu?" Medicci takon kanthi sikap sombong sadurungé nerusaké; "Sanajan ngono, aku ora bisa kanthi gampang nyingkirake, utawa pura-pura nyingkirake, luwih-luwih karo akèh wadhah lan pedestal sing larang regane sing ana ing jangkauan tangan sing muter—lan karo deretan artefak alus sing ana ing saben tembok aula manor; aku ora bisa nutup mata."

Medicci nyilangake tangane, manthuk, lan nyedhak Lazarus, kaya-kaya nuduhake rahasia. "Nanging, ana wektu nalika Stephan lagi semaput, lan para wanita ana ing papan liya, mung kari aku lan bocah lanang mau." Dheweke ngangkat dagune kanggo nuduhake rincian sing bakal teka lan rahasia, sing banjur dituduhake; "Ing sawijining kedadeyan, Stephan tiba ing sihir ing ngendi dheweke terus muter langsung ing sangisore lawang mlebu, tangane sing mbukak bola-bali ngliwati kolom watu mung sethithik. Sawise nemokake, aku nyelehake meja lilin lan kursi ing jejere bocah lanang lan kolom tetep; lan ing cahya sing apik, aku nyinaoni celah cilik antarane drijine sing liwat lan watu sing cedhak. Dheweke *muter—lan muter—lan muter*; lan aku ora tau ngalihake pandanganku saka papan cendhak sing digawe karo saben rotasi. Aku nggoleki ukuran papan sing obah sethithik, ing ngendi drijine sing liwat bisa uga condong menyang utawa adoh saka kolom tetep; nanging, ing saben drijine sing liwat, ora ana penyimpangan sing katon saka papan kasebut. Kanggo wektu sing paling suwe, Stephan muter kanthi sampurna ing panggonane. 'Sanajan apik banget, ngganggu.' Sawise ngaso sedhela, Medicci ngangkat bahu, ngakoni, "Aku rada mabuk—dening anggur—mungkin rada mabuk nalika para wanita bali kanggo nemokake panlitenku sing terus-terusan babagan gerakan Stephan." Memedi mau nyawang mudhun lan ngusap-usap sisih raine kanthi kelingan sing sedih, terus ngomong, "Para wanita ngoyak aku metu saka omah gedhong; mbuwang kursi lan botol anggurku metu saka lawang; lan ngongkon aku ngukur celah antarane wit-witan."

Lazarus mesem, rada ora bisa nahan awake, lan takon, "Apa sing ditindakake Greja marang Stephan, amarga dheweke nesu?"

"Oh, kuwi dudu merga Stephan semaput—nalika Stephan mubeng, dhèwèké meneng waé.

Church dadi curiga karo Stephan nalika mbukak cangkeme— bocah lanang kuwi pancen duwe ilat. Dheweke meh padha karo ibune babagan kuwi. Aku ora ateges ngomong kanthi ora sopan, utawa nganggo ilat kasar. Kosok baline, dheweke cukup hormat lan gampang ngomong, malah nuduhake keramahan ing ucapane sing paling ora eman. Masalah karo Stephan yaiku: yen ana gagasan wiwit ngliwati pikirane, dheweke ngomong babagan kasebut sanajan sadurunge gagasan anyar kasebut rampung mapan ing njero ati. Kadhangkala, dheweke kudu nahan ilate nganti gagasan kasebut kejiret karo kepinginan sing nggodha banget kanggo ngungkapake. Pancen, dheweke koyone ora bisa mikir babagan pikirane cukup suwe kanggo ngukur kepriye utawa kepatutane sadurunge nuduhake kanthi banter. Dadi, yen ana gagasan sing kawangun ing pikirane, iku uga kawangun ing pikirane wong-wong sing ana ing cedhake, liwat rasa ora tenang ilat—tanpa gagal, dhèwèké ngucapké pikirané kanthi ngorbanaké kabèh liyané.

Rincian khusus babagan Stephan iki nggawe aku kesel banget—malah luwih saka rasa gemetere —utamane nalika dheweke ngobrol kanthi terang-terangan karo kancane sing cedhak lan kerep teka kanthi jeneng 'Victor'." Medici nyangga tangane ing pinggul, ngempet lambe, lan manthuk. "Lan kaya rasa gemetere Stephan, Sophia lan Magdalena pura-pura ora krungu obrolan bocah lanang sing blak-blakan lan terus-terusan karo kancane. Aku luwih becik ora ngrungokake. Nanging pancen angel banget kanggo aku meneng nalika para wanita kasebut ngajak Stephan ngobrol pribadi lan rinci karo kancane, tumindak kaya-kaya Victor minangka bagean saka kulawarga kita sing padha. Sanalika, para wanita kasebut bakal bisik-bisik marang Stephan, supaya dheweke takon marang Victor apa dheweke pengin ngancani dheweke mlaku-mlaku pekarangan omah gedhong; utawa melu numpak kreta menyang kutha; utawa malah mangan bareng karo kita ing wayah sore ing pungkasan mejaku sing padha."

Lazarus nggelengake siraha kanthi rasa bingung. "Ngapa kok anane Victor ngganggu kowe ?"

Medici ngangkat alis lan kandha kanthi cetha, "Victor ora tau ana."

"Nanging kowé ngaku nèk Victor kuwi kancané Stephan, ta?"

"Aku kandha nèk Stephan nduwé kanca cedhak sing jenengé Victor—mung waé, kancané ora nyata. Kajaba iku, Stephan ora bakal nglilani dhèwèké nduwé kanca liyané, kajaba 'Victor' iki, **sing dikarang, saka imajinasine dhewe.**"

"Lan Gréja ngerti nèk Stephan kuwi kanca sing direka-reka?" pitakoné Lazarus.

"Pancen; meh langsung," The Spectre negesake. "Dadi, dewan Gereja ngundang Stephan kanggo ngakoni dosa kanthi sumpah lan menehi kesaksian lengkap. Sadurunge, aku nyoba nyakinake bocah lanang kasebut supaya mbatalake kabèh babagan anane Victor; nanging, sajrone sidang, ilate sing ora tenang mangsuli saben pitakon dewan, kanthi terang-terangan lan tanpa pertimbangan. Ing pungkasan, dheweke ora gelem ngusir kancane sing pura-pura. Nanging, dheweke nggawe para pinituwa dewan nesu, kanthi menehi saran yen dheweke bisa uga ringkih, kanthi ujar manawa 'wong tuwa nandhang sangsara

saka mripat sing saya parah, kuping sing ringkih, rambut sing wis mati, lan kulit sing wis mati.”
Medicci nggelengake sirahe . “Aku kudune ora tau ngobrol babagan rincian tuwa karo Stephan.
Pancen, bocah lanang iki duwe ilat sing ora bisa dikendhaleni.”

"Nanging, dewan ora ngukum Stephan kanthi terang-terangan nganti dheweke ngadeg kanthi cetha ing ngarepe lan ngobrol karo Victor kanthi bisik-bisik. Sanalika, Gereja mrentahake supaya dheweke dikurung kanthi ketat kanggo diamati; sawise iku, dheweke nemokake yen dheweke lagi lara sirah. Mung sedina sadurunge para pinisepuh dewan ngundang Magdalena supaya dheweke bisa ndeleng cathetan temuan kasebut. Kanthi rasa nekat lan sedhik banget, Magdalena njaluk supaya aku melu, lan uga ana pengaruh apa wae sing bisa diwenehake dening dokter kutha sing terhormat. Dadi, aku ngancani dheweke menyang ruang pidato dewan kanthi pangarep-arep bisa mbujuk Gereja supaya ngeculake Stephan ing sangisore perawatan khususku; nanging, dewan wis entuk putusan babagan kondisi bocah lanang kasebut. Ing dekrit resmi, dheweke nyatakake yen Stephan nandhang penyakit langka, sing mbutuhake resep perawatan sing abot sing ora bisa ditindakake dening dokter umum sing dihormati nanging winates."

"Putusane apa?"

"Apa wae serangan sing diwènèhaké—lan luwih saka iku," Medicci nggrundel. "Ing kasus Stephan, dhèwèké ngaku nemokaké yèn dhèwèké nandhang sangsara amarga kena pengaruh fisik." nduweni Succubus."

"Lan apa kuwi suc— ya—"

"Iki Roh Iblis wadon—kaya sing diterangake kanthi cetha dening dewan —sing nempelake awake dhewe karo wong lanang fana, kanthi cara rayuan spiritual, kanggo narik kabeh esensine. Gereja nemokake yen Iblis Wadon kasebut nganggo jeneng *Lamiamubus*, utawa jeneng sing padha; lan sawise pertimbangan sing ati-ati dening para imam, dheweke entuk kesimpulan sing ringkes yen Roh Iblis kasebut wis nembus impen Stephan, nuduhake awake dhewe marang bocah lanang kasebut, mung minangka 'Victor', sadurunge nglanggar jiwane."

Lazarus ngangkat bahuné. "Victor?" Dheweke narik napas. "Kepiye carane Greja ngerti jeneng asline Setan —iki '*Lamia*—'?"

"—*mubus*, " Memedi ngrampungake jenenge. "Dewan kasebut ngrujuk resmi cathetan paus uskup kondhang, sing dijenengi kanthi terbuka minangka, '*A Canin of Worms*', utawa sing padha — rincian saka temuan sing diaku isih luput saka aku, utamane amarga aku pancen percaya yen dheweke nggawe panjelasan sing kesusu kanggo ngyakinake lan ngendhegake jemaat sing nesu."

Lazarus nyipitké mripaté nalika rainé kebak rasa curiga. Dhèwèké mbantah pratelané Medicci; "Aku ora kelingan '*Canon of Worms*'; nanging, aku maca

saka *Kanon suci*, sing ditulis dening Uskup *Worms*. Apa kuwi referensi sing sampeyan karepake?"

"*Kanon—uskup—cacing—aku* ora kelingan tembung-tembung dewan Gereja sing tepat,"

Medicci ngakoni kanthi ekspresi jijik, karo nguncalake driji sing kanthi longgar.

"Lagipula, aku wis pinter banget babagan seni alkimia, lan ngladeni kanthi tanggung jawab minangka dokter sing praktik; nanging, aku mung rada trampil babagan cara liturgi." Dheweke nggelengake sirah lan nggresula. "Nanging, Stephan isih bocah sing ringkih; cambukan lan tatu sing mbukak bola-bali nyebabake getihe mumbul. Aku njaluk marang Gereja supaya ngidini aku ndeleng lan nambani Stephan ing sangisore pengawasan klerikal sing ketat; nanging dewan ora ngidini kabeh akses menyang bocah lanang kasebut. Nanging, lan nglawan saranku sing tulus, para imam lan dokter Gereja nerusake resep '*ngolesi sirah*', bebarengan karo '*aturan ngelih*' sing ketat.

"Apa kuwi *nglengani sirah*?" pitakone Lazarus.

"Iki minangka praktik presisi klerikal sing ditindakake dening telung agen sing ditunjuk saka Gereja kanggo nyemplungake mburi sirah wong sing kerasukan menyang mangkuk lenga suci. Agen sing pertama menahi lenga kasebut, nggosokake ing mripat, irung, lan cangkem subjek, kanthi khusus kanggo ngumbah kabeh persepsi Roh Jahat. Agen kapindho menahi kitab suci kanthi lisan nalika aplikasi, supaya Setan lan Iblis sing cedhak ora ngotori lenga kasebut. Ing wektu sing padha, agen sing ditunjuk katelu mberkahi ambegan subjek kanthi aliran asap belerang lan kapur sing ora mandheg, nyebul kanthi tepat menyang bolongan rai wong sing kerasukan. Sakabèhé, proses kasebut cukup dawa lan rumit, mbutuhake telung dina telung wengi resep terus-terusan."

"Aku wis tau krungu critane, nanging apa maneh tegese *ngelih*?" pitakone Lazarus.

"Lintah iku kaya cacing kali sing ngunyah kulit lan mangan cairan awak. Dokter Gereja nempelake tumpukan lintah ing selangkangan bocah lanang kasebut, kanggo nyedhot kabeh racune. Iku pungkasan kita krungu babagan kondisi Stephan sing saya parah; lan telung dina wis kliwat nalika dheweke dikubur."

Lazarus ndhingkluk amarga bingung. "Tatu-tatune ora ana ing gegere? Ing endi apa dheweke dipukul?"

"Dheweke ora gelem ngomong; lan kita ora tau weruh mayit bocah lanang utawa watu nisane sing sepi—papan pemakaman pungkasan Stephan dadi misteri sing ilang kanggo kita kabeh." The Spectre ngangkat bahuné. "Nanging, bocah lanang mau ringkih, lan aneh kanthi cara dhewe sing sepi; nanging dheweke ora tau kerasukan, kajaba kanthi pikiran lan ati sing aneh nanging sejati. Sawise kabeh, dheweke lunga menyang kuburan sing dijaga rapet, setya selawase marang kancane sing memedi. Lan aku curiga yen Stephan saiki wis aman ing Swarga, ing sandhinge, lan mungkin bakal luwih suwe muter-muter lan ngobrol karo kancane, Victor."

"Kuwi mangsa peteng," Lazarus ngumumake karo nggresula.

"Kuwi jaman peteng kanggo kabeh wong," Medici negesake, "Utamane kanggo wong-wong, bodho lan wicaksana, sing ora bisa mbayar perpuluhan kanggo Gréja. Lan kanggo kita sing bisa, lan sing sinau, lan sing wani menehi cahya utawa pangarep-arep ing bayangan Gréja sing dawa lan adoh, kuwi pancen jaman sing nggegirisi."

"Nanging, saka kasugihanmu, kowé isa mbayar perpuluhanmu kanthi gampang, ta?" pitakone Lazarus, nuduhake yen Medici bisa uga nandhang sangsara kanthi cara sing luwih entheng tinimbang umume wong.

Si Momok manthuk. "Bener; aku apik-apik wae, sanajan aku menehi persepuluhan sing akeh banget. Gereja luwih seneng karo wong sugih. Dheweke nuntut cukup saka kasugihan wong sugih supaya wong sugih tetep ana ing panggonane lan, ing wektu sing padha, menehi pajak sing akeh banget, supaya dheweke ora dadi luwih sugih tinimbang asline. Gereja mung ngidini awake dhewe, agen fiskal lan kepausan, lan para bangsawan sing setya kanggo nambah kasugihane. Nanging, aku menehi persepuluhan amal lan tembung-tembung sing apik marang para pendeta sadurunge ngongkon dheweke lunga, lan meneng-meneng ngipat-ipati lemah sing dilewati."

"Ing sajroning rahasia, aku nemokake wong-wong Gréja sing rumangsa bener lan prihatin iki, pancen hina banget. Aku sengit karo wong-wong mau, mbandhingaké nasibé karo banjur gedhé lintah sing lesu sing njupuk saka bandha lan usaha kabeh wong sing padha sesambungan karo dhèwèké. Lan minangka ijol-ijolan kanggo keuntungan materi kasebut, dhèwèké mung menehi tembung-tembung panguwasa sing ora ana gunane, pangapura sing larang, lan janji palsu Swarga. Pancen, dhèwèké ngarepake bandha nyata lan nyata minangka ijol-ijolan kanggo ngucapake omong kosong ing wang retorika agama lan politik. Lan apa penyitaan kasebut kalebu sawetara terwelu lan sayuran sing dipetik saka petani lan garwane, utawa dompet emas lan sawetara jaran saka bangsawan lan wanita, wong-wong iki nganggep tembung, pandonga, lan janjine—omongane—padha aji karo pungutan apa wae, kanthi jumlah apa wae, sing diwenehake marang sapa wae. Sawise kabeh, ing mripate, janji urip langgeng padha ajine kanggo wong miskin kaya dene kanggo raja. Lan sanajan gagasan keabadian bisa sementara ngilangi rasa ngelih saka weteng sing keluwen, utawa malah ngendhokke tali saka dompet sing paling kenceng; bebener sing pait yaiku: wong ora bisa ngisi wetenge nganggo tembung, sadurunge numpak menyang kutha kanggo ndedonga, kanthi pangarep-arep bisa ngleksanakake janji. Malah wong-wong Gréja sing lesu, ora trampil, lan omong kosong ngerti iki; lan iki persis alesane kenapa dheweke nuntut saka saben wong, apa wae sing ora gelem disedhiyakake kanggo awake dhewe: buruan, sayuran sing dipanen, jaran sing diternak kanthi apik, rejeki sing dipikolehi kulawarga, lan kringet lan tenaga saka kabeh tukang saka kabeh pakaryan. Lan kabeh kasugihan sing diklumpukake upaya wong miskin lan sugih, padha ngaku minangka pembayaran perpuluhan seumur hidup sing kudune dibayar menyang Gréja."

"Prasapuluhan?" pitakone Medici, ora percaya, sadurunge ngatur cara penalaran anyar.

"Kanggo disisihake kanggo Gusti Allah? Apa wong-wong ing Gréja iki percaya yèn dhèwèké iku Gusti Allah?"

Sang Spectre ngelus-elus dagune sedhela minangka pertunjukan kontemplasi sing melodrama.

Banjur dheweke mesem, lan mriksa perhitungane kanthi banter. "Yen aku kelingan kanthi bener,

Gusti Allah ora nandhang sangsara amarga keluwen, lan; dheweke uga ora lunga mrana-mrene

nganggo jaran; dheweke uga ora menyang kutha kanggo toko barang sing ora perlu." Suasana

ati Medici dadi peteng lan dheweke mandeng Lazarus. "Ora, persepuluhan iki disisihake kanggo

gaya urip mewah lan kaya lintah saka para pendeta Gereja lan kanca-kancane. Lan kanggo aku dhewe, aku nimbar

para pendeta, kanthi massal, ora luwih saka sarang komunal para maling sing disiplin, sing

kepengin ngrebut bandhane kabeh wong sing wedi marang Gusti Allah. Dheweke obah kanthi

cara sing padha, kaya penyakit sing alon lan nglemahake—tumindak persis kaya panyebaran penyakit

lan infeksi sing ora bisa dikendhaleni. Cara kasebut ora asing kanggo aku, kaya sing bisa

dakbuktiake, sanajan kanthi bertahap. Kapisan, para pendeta bakal ngrusak pikiran rakyat jelata kanthi

korupsi pikiran umum, nandur wiji curiga, rasa kuwatir, lan ragu-ragu sing ora dibutuhake.

Kapindho, para pendeta bakal terus-terusan ngrusak wong-wong sing kena pengaruh

kanthi rutin ngatur wong-wong mau kanthi tujuan khusus kanggo ngganti kabeh perasaan

jasa lan kabecikan sadurunge karo perasaan ora pantes lan salah sing saya ringkih.

Pungkasan, nalika wong-wong wis paling ringkih, lan pungkasane percaya yen dheweke minangka siji-

sijine panyebab lan akibat saka saben kedadeyan sing ala lan ngisin-isini ing donya, para pendeta

bakal nggawe gerakan kanggo nguntal dheweke, meh mati—nanging ora kabeh kaya ngono—kaya sing

diandelake, lan terus-terusan dijupuk saka, ajining materi sing terus-terusan. Lan pungkasan, para pendeta bakal

nggunakake ajining diri sing anyar iki kanggo ngrusak luwih akeh wong sing biyen

marem lan ora curiga, kanggo nambah keuntungan duniawi. Pancen, metode massa lan

infeksi bola-bali iki dirancang kanggo nyebar kaya wabah perbudakan kolektif

—kabeh kanggo nglumpukake luwih akeh bandha kanggo Gereja donya, awujud

persepuluhan sing ora bakal mati."

"Prasapuluhan, kanggo Gusti Allah?" Medici takon maneh, nyender ing bagean pager sing ngadeg

dhewe nalika dheweke ngalihake pandangane menyang segara. "Gereja ora ngerti andhap asor utawa empati ing

kepinginan sing ora bisa dipateni kanggo ngrampok saben barang darbeke donya—saka penyitaan

kranjang sayuran petani sing sithik, nganti penyitaan saben jaran katelu ing provinsine; napsu mangane

sing gedhe banget ora tau wareg. Lan aku bisa njamin yen Gréja ora tau menehi sayuran petani

marang wong sing keluwen, utawa wong sing mlarat; lan mesthi wae dheweke ora menehi sayuran

kasebut marang Gusti Allah minangka kurban obongan. Aku bakal ngandhani apa sing

ditindakake —dheweke njupuk kanggo awake dhewe. Para imam, uskup, lan petugas persepuluhan sing

lemu mangan sayuran kasebut, mung kanggo ngombe panganan saka babi sing lemu dhewe, sisa

panganan apa wae sing isih luwih saka siji dhaharan; ninggalake para petani kanggo nglipur anak-anake

sing nangis lan keluwen, sing nandhang sangsara liwat wengi liyane, mangkuk suket sing digodhog karo

rasane kaya jamu."

Medicci noleh marang Lazarus lan manthuk. "Aku wis ndeleng nganggo mripatku dhewe, aku kandhani ; aku kenal karo pendeta lemu lan pekarangan babine, lan uga para petani sing apes."

Medicci mesem sinis. "Sawise meneng-meneng, aku menehi kulawarga sing keluwen telung wedhus, rong dolanan kanggo loro-lorone."

bocah-bocah, dompet dhuwit receh sing akeh, lan aku meksa dheweke supaya ora ngakoni —utamane marang Gereja. Lagian, aku ora pengin balung, urat, utawa rambut saka telung wedhus kasebut tiba ing palung babi, mung kanggo menehi panganan marang pendeta sing lemu, kanca-kancane, lan babi sing luwih lemu. Lan para petani ngucapke matur nuwun banget,

ngerti yen aku wis ngrisikake disita kabeh hartaku amarga transaksi sumbangan ing njaba cathetan perbendaharaan pendeta. Kulawarga kasebut netepi janjine, ora ngakoni apa-apa babagan perkara kasebut; lan dheweke ora nate nggodhog sukut maneh. Ora let suwe sawise iku, bapak saka kulawarga kasebut dadi salah sawijining abdi sing dak tresnani lan dipercaya; lan pungkasan, salah sawijining sing nggawé

"Layon kula dipunbekta dhateng papan panguburan pungkasanipun." Medicci nggresula lan mesem.

"Mesthi, kita boten saged nyukupi kabutuhan saben petani ing provinsi punika; nanging Sophia lan kula manggihaken, ing manah kita, raos panglipur ingkang jero amargi saged maringi secercah pangarep-arep dhateng paling ora ana siji kulawarga sing butuh bantuan."

Lazarus mesem. "Aku yakin dheweke tansah ngucapke matur nuwun kanggo kabecikanmu. Lan aku percaya yen aku bisa ngerti, sanajan mung kanthi cara sing paling cilik, kepriye perasaanmu. Aku tau nindakake perkara sing padha."

"Oh?" Medicci narik dagune. "Coba critakna, yen kowe gelem."

Lazarus mesem alon. Raut wajah andhap asor lan isin katon nalika dheweke ngakoni, "Pancen, kuwi ora sekendel utawa seawet kabecikanmu."

Dhèwèké ngangkat bahuné. "Nanging, nalika aku tau manggon ing katakombe Abbey, aku nggawa sebagian pangananku kanggo tahanan sing keluwen; sanajan, bapak wis ndhawuhi aku supaya mangan kabeh pangananku, lan nglarang aku nyedhaki sel penjara. Aku kuwatir amarga ora gelem nglawan prentah kasebut; nanging, gagasan kasebut luwih nggegirisi: aku bisa mangan kabeh pangananku lan ninggalake liyane tanpa panganan, utamane nalika ana cukup panganan kanggo dibagi. Lan nalika aku nedha bengi, aku ngerti yen aku mangan kabeh pangananku —ora nuduhake karo jiwa sing keluwen—mula aku bakal rumangsa luwih kosong, sawise iku, tinimbang yen aku mung ngambu panganan kasebut lan ora tau njupuk cokotan pisanan. Aku ora bisa nolak gagasan iki luwih saka aku bisa nampa tugasku kanggo nuruti prentah sing diwenehake marang aku; mula aku mbatalake tugasku lan mbantu tahanan kasebut kanthi rahasia—malah nyoba mbebasake dheweke saka penahanane."

"Lan apa kowé wis mbebasaké dhèwèké?"

"Dhèwèké ora gelem, amarga dhèwèké nganggep awaké dhéwé wis bébas."

"Ya, kaya sing wis diomongake, 'Kanca-kanca sing apik asale saka wong sing keluwen, wareg'. Aku yakin dheweke pancen

ngucapke matur nuwun sanget kanggo usahamu sing tanpa pamrih, Lazarus."

"Aku percaya iya," ujare Lazarus karo mesem. "Lan sawise iku, sanajan aku ora nuruti kewajibanku, aku rumangsa luwih wareg tinimbang, mungkin, yen aku mangan telung wedhus, utuh." Medici ngguyu. "Pancen. Kuwi perasaan sing persis sing tak kenal. Sapa dheweke, tahanan iki?"

Esemane Lazarus ilang. Dheweke ndhingkluk. "Aku ora tau ngerti jenenge. Nanging, dheweke kandha yen aku paling kelingan dheweke minangka, 'Wong Miskin ing Kristus'."

Rasa bungah Medici ilang nalika dheweke komentar, "Aku ngira yen ana akeh wong sing andhap asor lan setya, sing wis suwe mati lan dilalekake, sing bisa dieling-eling lan dihormati kanthi gelar sing cocog karo kabur lan kamulyan sing padha." Rahayu salawase wong iki, sing kokeling-eling, Lazarus. Iki gelar sing bisa meri Paus; nanging ana jubah biasa, sing ora ana sing wani nganggo.

"Inggih," Lazarus ngendika, "Iku cocog; lan aku bakal ngelingi dheweke kanthi cara kaya ngono."

"Pancen cocog," ujare Medici sadurunge ngangkat driji menyang udhara, kanggo ngumumake, "Lan kanthi tliti sing padha, sing ditrapake kanthi tepat, ungkapan iki uga cocog: sanajan Gréja kebak kaya tumpukan lemak, kemewahan, lan barang-barang aneh, sampeyan ora bakal tau krungu wong Gréja gumunggung kanthi terang-terangan, kanthi nyebut awake dhewe, 'Wong Sugih Gréja'." Sawise kabeh, yen dheweke pancen njupuk kasugihane saka dompet kepausan, mula dheweke ora bakal ngakoni kanthi terang-terangan, amarga wedi kelangan sumber uripe sing mewah. Lan yen dheweke wong Gréja, sing sejatine ora entuk kasugihane saka peti, mula Gréja bakal nuntut saka dheweke, kabeh laporan babagan suksese sing terus-terusan, awujud persepuluhan tambahan. Dadi, ana akeh wong Gréja sing sugih lan saleh, sing isih urip lan sehat, lan sing bisa kanthi jujur nganggo gelar sing jelas lan sombong; nanging, ora ana sing bakal kanthi jujur, lan terang-terangan nindakake. Apa sampeyan ngerti kenapa, Lazarus? Aku bakal ngandhani Saka perspektif pribadiku, Gréja mung kaya gundukan ula sing dilapis emas lan dimulyakake sing mangan bosok saka umat manungsa sing alon-alon sesek napas; kabeh, nalika dhewekan njaga wong-wong sing ora curiga cedhak karo pati kanthi sekresi racun saleh sing bola-bali.

Lazarus nggereng dhèwèké. "Ucapanmu sing ora sopan iki wis ngganggu aku banget, wis sawetara wektu. Kowé kudune ora ngomong kasar marang Gréja lan para abdiné Gusti Allah. Aku ora pengin terus krungu bab iku."

Rasa gumun Medici sing dadakan ilang amarga ngguyu. Dheweke mbukak tangane, minangka tandha yen dheweke nuduhake awake dhewe. "Apa aku kudu diadhepi dewan Gereja, nalika dheweke tetep budheg lan wuta marang kehadiranmu? Apa para pendeta bakal nemokake aku salah amarga bid'ah utawa sihir, lan ngrebut barang-barangku, nalika aku ora duwe sepotong daging kanggo aku dhewe? Apa aku bakal nandhang pati kaping pindho, kanthi

geni? Apa kedadeyan kaya ngono kuwi bisa kedadeyan, nganti wong mati kudu wedi mati? Apa aku kudu nemokake Neraka, mung nganggo tembung kasar?" Medici ngeculake tangane. "Aku wis nyoba—nanging ora ana asil."

"Kowé ngakuné awakmu dhéwé minangka jiwa sing pait," ujare Lazarus kanthi cetha. "Kepiye kowé isa éntuk Swarga, nalika atimu—"

"Gusti Allah sing ngerti," Medici nyela lan nggresula, "Aku pancen nggawa beban rasa dendam marang Gréja. Lan kanthi alesan sing apik, amarga Gusti Allah, piyambak, ora mbutuhake apa-apa, *Vikaris Kristus*, utawa tentara pendeta, utawa candhi marmer sing ditinggikake lan berkubah, supaya bisa komunikasi karo wedhus-wedhuse. Wiwit jaman Adam lan Hawa, lan anak-anake, Gusti Allah ngandika langsung marang dheweke, liwat atiné dhewe. Lan Panjenengané ngrungokake kita saiki uga ing pandonga pribadi kita marang Panjenengané. Ing endi ana papan utawa peran kanggo Gréja ing bab iku? Ora ana, ujarku, kajaba ana pangalihan lan kerusakan komunikasi karo Gusti Allah."

Swarane papan kayu sing kaku lan ngembang nggema ing prau; lan rombongan camar sing lagi lungguh ing dek mabur menyang langit, menyang pesisir. Medici maju lan ngomong karo Lazarus kanthi luwih pribadi. "Aku kudu ngandhani kowe, Lazarus, yen aku ora nyepelekake Gusti Allahku mung amarga aku mangu-mangu Gereja. Loro-lorone ora bakal dadi siji. Dheweke ora cocog sacara alami. Ora ana candhi ing Taman Eden—mung wit panggodha. Rama kita, sing manggon ing Swarga, lan Panjenengane, sing nyebut awake dhewe minangka *Rama Gereja*, kapisah kaya srengenge lan rembulan. Gambaran sing beda-beda digabungake dadi siji praktik ibadah sing digawe-gawe dening wong-wong sing korup, oportunistik, lan sombong iki sing nggoleki kekuasaan lan kontrol marang sumber daya wong liya. Aku wis ndeleng rahasiane nganggo mripatku dhewe. Amarga status sosial, pangkat, lan hak istimewa sadurunge, aku wis gegandhèngan karo wong-wong sing paling jahat lan licik. Kontribusiku sing loman lan terus-terusan marang Gereja nyegah wong-wong sing sombong, munafik, lan parasit iki—lan utamane adoh saka karya alkimia sing luwih *dipertanyakan*. Aku bisa uga durung maca Kitab Suci, nanging aku wis lungguh kanthi religius ing khotbah Gereja karo Sophia sing tak tresnani, cukup suwe kanggo ngelingi khotbah Kitab Suci. Lan siji kenangan sing tetep jelas ing memoriku yaiku prentah iki: '*Aja nyebut asmane Gusti Allahmu kanthi muspra.*' Saiki aku takon iki marang kowe, Lazarus. Manawa ana wong sing cukup sombong nganti meksa supaya dheweke diarani Gusti Kang Maha Suci, ngaku yen dheweke minangka wakil Kristus sing paling dhuwur, lan *mung* liwat Grejané wong liya bisa nemokaké tobat, absolusi, lan nyawiji manèh karo Gusti—apa dhèwèké ora salah?" Medici nyedhaki Lazarus kanthi takon kanthi cara sing beda, "Yen wong sing sombong lan saleh njupuk tanggung jawab kanggo ngomong atas asmane Gusti, mula, liwat kesombongan kaya ngono, apa dheweke ora uga nyebut asmane Pangeran Yehuwah, Gusti Allahmu, tanpa guna? Apa iku durung cukup cetha?"

Lazarus mangsuli, nggelengake sirahe lan minger. "Mungkin kowe ngowahi tegese saka wiwitane."

Isih ana maneh papan-papan sing kriuk-kriuk ing lambung kapal.

Medicci negesake pesene luwih lanjut, "Gusti ngerti atiku, Lazarus, mula aku diwenehi Swarga. Lan Gusti uga ngerti, ati wong duraka, sing bisa uga ngrancang liwat intervensi, kanggo teka ing antarane Gusti Allah lan Manungsa, nalika ngaku yen dheweke minangka siji-sijine dalan menyang Swarga—dalan sing mung bisa dipikolehi *kanthi bener* liwat persepuluhan, getih, kringet, lan penderitaan. Wong-wong iki monster, lan bakal kanthi semangat lan mesthi ngombe getih anak-anakmu sing tumpah kanggo nglegakake rasa ngelak sing ora bisa diilangi kanggo kekuwatan lan kontrol kanthi kesombongan sing ora bisa dipuaskan lan monster. Iku wis mesthi kaya ngono, lan bakal selawase—iku sifate—kejahatan tetep jahat, nalika nyebut aw 'apik'. Pancen, kaya dene kejahatan sing kanthi semangat ngumumake minangka siji-sijine dalan menyang kaslametan."

Medicci weruh rasa jengkel sing saya tambah ing mripate Lazarus lan dumadakan nyaring panemune *sing warni-warni*—dheweke luwih ngapikake ceramahe, nyampur pengamatan ilmiah lan nyelidiki metodologi karo keyakinan agama lan praktik kepungkur kanggo ngartikulasikake panemune dhewe. deduksi logis. "Saka elingku sing jero, iku dudu beban sing dakwenehake ing pundhakku dhewe, utawa beban sing bisa dakbuwang kanthi gampang, kanthi kekarepanku dhewe, tanpa kelangan kabeh pandangan sing apik babagan bebener sing ala. Lan pancen, aku ngrasa nggegirisi banget kanggo Gereja tumindak kanthi cara sing dilarang banget dening Kitab Suci. Ing urusan sing duplikat, Gereja wis selawase mrentahake supaya ora ana wong sing oleh nampa warisan, ngidam, utawa ngurmati apa wae ing bumi, kajaba kasempatan kanggo papan ing Swarga, kaya dene Gereja ngidam lan nampa kabeh jinis kasugihan donya, kanthi cara perpuluhan sing dikumpul sing dibagi kanthi loman ing antarane para pendeta sing akeh banget sing dadi wakil kepausan. Minangka wong sing wicaksana lan disiplin, aku ora bisa kanthi gampang ora nuruti tugasku dhewe lan metode pengamatan sing teliti lan, ing wektu sing padha, nglirowakake efek ala saka praktik Gereja. Aku uga ora bakal nutup mata marang akeh panyebab rasa wedi, kemiskinan, kasangsaran, lan pati, sing kedadeyan kanthi akeh, ing sangisore pamrentahane sing kejem. Aku ora bisa—aku ora gelem. Lan kanggo kuwi, kaya sing wis kokweruhi kanthi bener ing njero atiku, rasa dendam minangka salib sing bakal tansah daktanggung."

Kapal kasebut dumadakan miring lan mandheg ing sudut sing luwih tajem, papan lambunge pecah lan pecah ing antarane watu-watu garis pantai lan bobote sing obah, Lazarus nyemangati awake dhewe lan ngangkat alis menyang Spectre. Kapal kasebut stabil nalika sepi anyar wis mapan. Medicci ngrangkul tangane ing dhadhane lan nerusake, kaya-kaya kapal kasebut ora tau obah. "Minangka conto liyane saka praktik kepausan, ing ngendi Gereja ngrampok wong miskin kanggo entuk bathi dhewe; Aku tau ndeleng kereta pendeta sing dilapisi emas ing alun-alun kutha, dilengkapi

karo enem jaran sing gagah lan kusir sing lemu banget. Kreta kasebut ngadeg ora obah ing ngarepe toko sepatu, njerone kebak sepatu sing digawe kanthi apik. Wiwitane, aku ora mikir babar pisan ; lan aku bisa uga bakal nerusake perjalananku, yen salah sawijining tandha jaran kasebut ora narik kawigatenku. Rasa penasaran ngalahake aku; mula aku nyabrang dalam kanggo mriksa kewan kasebut kanthi luwih apik lan, amarga aku isih ora yakin karo identitas, aku nyeluk kewan kasebut. Jaran mau ngunggahake kupinge lan weruh aku. Jaran mau pancen apik lan alus. Jenenge Barlow —Magdalena mbantu menehi jeneng nalika isih cilik. Barlow kerep ngowahi kebon kanggo kulawarga petani sing manggon ing tanah tuwane Stephan. Nanging, aku ora nyangka Barlow bakal berjuang keras nglawan pengekange, malah nganti medeni jaran liyane lan nggawe kusir kreta nesu . Kusir mau nggebugi aku nganggo pecut, njerit banter nganti Paus ing Roma krungu. Banjur dheweke nggebugi kewan kasebut nganti cangkeme umpluk.” Medici nggresula. “Wiwit esuk kuwi, aku tansah getun karo tumindakku, ngundang Barlow kaya sing tak lakoni. Mesthi wae, aku mung bingung karo kewan kasebut, mbok menawa karo kenangan sing luwih nyenengake lan enom , wiwit mati lan ora ana.” Memedi mau manthuk. “Pancen, akeh kabecikan sing ilang ing bayangan dina-dina sing suram kasebut, ing ngendi kewan-kewan beban katon kaya cangkang sing melas saka awake dhewe sadurunge.”

"Nanging, isih akeh kabecikan ing donya; lan dina-dina ora tau peteng."

Lazarus ngendika. "Iki wis diterangake kanthi cetha ing Kitab Suci. Apa panjenengan dereng maos ayat-ayat kados mekaten, Pak?"

Medici ngangkat bahuné lesu, karo mesem tipis ing pojok lambene. "Aku niat —nalika aku nemu wektu. Sayange, wektuku entek —nalika aku mati."

Dhèwèké ngangkat alis, ngakoni, "Aku pancèn duwé salinan kitab suci ing perpustakaanku nalika semana . Iki diturunake marang aku liwat kulawarga Medici. Iki cukup gedhé, tuwa, lan abot, kanthi jahitan sing apik lan jahitan sing rapet ing bindingé. Godhong-godhongé kebak gambar lan prasasti sing dicet warna-warni. Aku dikandhani yèn iku salah siji saka mung telu sing digawé déning para biarawan Benediktin *Norsekan* ing wilayah Umbria Italia. Aku nglumpukaké iku minangka buku paling tuwa ing perpustakaan kulawargaku, sing cukup jembar nalika semana."

Lazarus ndeleng lantai kanthi rasa kuwatir sadurunge takon marang Medici, "Lan karo buku sing apik banget, kowe ora kelingan siji ayat wae saka buku kasebut?"

"Aku ora tau nemu wektu luang." Sikapé dadakan owah karo mesem sinis. "Nanging, buku kuwi pancèn migunani, sanajan ora tau dibukak; mung amarga panggonané ing rak." "Panggonane?"

"Pancen. Kuwi buku pisanan ing rak, dumunung ing sisih kiwa lan persis cedhak karo, lan padha karo, pandhangané wong wadon Italia sing cendhek lan gampang nesu cedhak lawang mlebu."

sinauku.”

"Sophia?"

"Ora. Ibu angkate— bulik kandunge. Lan buku kuna kulawarga kuwi barang pertama sing digatekake kanthi teliti, menehi komentar saben dheweke liwat. Buku tebal sing diselehake kanthi tliti lan durung dibukak kuwi nguras geni saka mripate *saben* wektu, sadurunge mlebu ruang kerjaku. Dheweke kaya singa sing bener nalika nyedhak, lan cempe sing sabar nalika budhal.” Medicci mesem. “Suwe-suwe, kitab suci mbantu nglindhungi aku saka fanatisme ibu mertuaku sing kejem.

"Dheweke katon banget ngagumi buku kasebut."

"Pancen ngono. Iku luwih tuwa tinimbang kitab suci kulawargane."

"Nanging, dhèwèké ora tau njaluk kowé ndeleng njero— ndeleng tembung, gambar, lan kaca-kacané?"

"Ora."

"Apa dhèwèké tau takon apa kowé maca saka buku kuwi?"

"Ora tau liwat."

"Dheweke mung ngira yen kowe maca saka kono amarga ana ing *kono*?"

"Iya," Medicci kasil mesem karo mesem.

Lazarus mikir, bingung, sadurunge menehi saran, "Kayane dheweke *luwih* butuh kitab suci ditutup lan ditinggal tinimbang kowe sing butuh mindhah lan nggunakake."

Wong loro mau ngguyu ngakak.

"Mesthi wae, ibuku ora gampang percaya," ujare Spectre. "Kalorone kaya awan lan bengi. Nalika tamu-tamune ngliwati ruang kerja lan weruh wong tuwa buku, mesthi wae wong-wong mau bakal takon babagan iku. Ibuku bakal mangsuli kanthi setya, "Ikatan khusus kuwi ora liya duweke, kejaba *Thomas sing meragukan* dhewe."

"Saka Rasul, Tomas?"

"Padha waé. Lan nalika aku diganggu, dhèwèké mesthi nyeluk aku nganggo jeneng kuwi, luwih-luwih nalika aku isih cilik lan wangkot. Dhèwèké kerep banget nyeluk aku nganti tamu-tamune salah nyebut aku Master *Thomas*, dudu Master Gregory. Kadhang kala kuwi nggawé ora kepenak—lan ya ngono kuwi kahanané." Memedi mau nggresula lan ora mandeng apa-apa, ngeling-eling kenangan-kenangan intim saka pirang-pirang abad kepungkur.

Dhèwèké mlaku rada alon, mikir luwih jero, lan pungkasane nerusaké, "Minangka mantan pengawal Biara, kanthi akses menyang kabèh skriptorium Biara, aku kudu ngakoni yèn kowé mesthi luwih trampil babagan Kitab Suci tinimbang aku; nanging, aku mung ngomong babagan Gréja kanthi cara sing cocog karo kedadeyan ing Sajarah. Aku ora ngapusi kowé babagan kuwi. Lan uga akèh cara Gréja sing diakoni lan macem-macem cathetan Sajarah ora menehi paseksi palsu marang awaké dhéwé—kabèh cathetan lan cathetan nuduhaké bebener sing padha. Dadi, kaya

kowé ngerti banget Kitab Suci, aku uga pinter babagan Sajarah, lan mliginé babagan seni perang, lan babagan akèh prastawa sing mbentuk Gréja."

"Kaya cathetan sejarahmu sing ora bisa dibantah babagan 'gundukan ula sing dimuliakake'—apa kuwi uga kalebu bagean saka Sejarah Gerejamu *sing wis sinau*, Medici?"

Medici mau berjuang nglawan ekspresi bungah sing terus-terusan owah sadurunge ngatur awake dhewe. "Ya, ora persis. Nanging, kanggo wacana sing narik kawigaten, babagan materi sing garing banget kaya Greja, ekspresi kaya ngono pancen nambah warna, ta ?"

Lazarus muter mripate. "Kowé mung nuduhaké peteng. Apa *ireng* kuwi mung bayangan?"

Medici mesem lan sebagian nyerahke kebebasan ekspresine sing ora bisa dikendhaleni.

"Ya wis, mungkin aku rada ora duwe wates karo ilatku; tulung ngapura aku. Aku bakal nggawe ora ana upaya maneh kanggo ngandharake Kitab Suci, amarga aku ora pati ngerti kaya kowe.

Nanging, aku kudu diidini ngungkapake panemuku babagan Gréja saka persepsi sejarah murni, sanajan kowe bisa uga, wiwitane nentang sawetara bagean saka panemu kasebut."

Lazarus ngangkat bahuné lan sarujuk kanthi syarat, "Anggere warna rasa ora senengmu marang Gréja ora katon mencorong banget."

"Ya, pancen ngono, kanthi cara tanpa wates—"

Lazarus nyipitaké pandhangané lan motong omongané.

Si Momok ngangkat driji ing udhara, mesem sinis, lan kanthi sopan ngrampungake deklarasi sing dikarepake; "Nanging, kanggo kepentinganmu, aku bakal ngilangi kabeh sebutan babagan *cacing* lan *rasa sengit* marang kesalehan predator saka komunike, lan kanthi alus ngaturake marang kowe, mungkin versi sejarah Gereja sing luwih disenengi—kaya sing dakeling-eling kanthi cetha."

"Mungkin versi sing luwih enak saka— *liyane?*" Lazarus menehi isyarat kanggo ngganti topik. "Mungkin, luwih akeh babagan Sophia sayangmu?"

"Ya wis, yen ngono. Mungkin aku isa crita karo kowe, nalika aku pisanan njaluk rabi karo wong tuwa angkate Sophia ? Apa aku kudu crita karo kedadeyan sing paling nggegirisi kuwi, lengkap karo kedadeyane dhewe, *'Buku Don'*?"

Kupinge Lazarus muni lan dheweke miringake sirahe kaya asu sing kepengin weruh. *'Kitab Daniel'*, maksudmu?

Medici ngguyu. "Ya, persis." Bulik Sophia uga mbengok sing padha. "Kuwi wektu sing ora pantes kanggo aku; nanging uga lucu lan kebak acara."

"Aku kepengin krungu babagan iki," Lazarus ngakoni karo mesem maneh lan ngumpulake ketenangan.

"Banjur aku bakal crita marang kowe—mungkin ing sadawane dalan menyang Italia. Aku ngira kowe bakal seneng karo critane maneh."

"Aku yakin," wangsulane Lazarus.

Retakan liyane muni gemuruh liwat lambung kayu, banjur swara banyu sing ujug-ujug mili ing ngisor dek—isih macet ing watu karang, kapal kasebut pungkasane nyerah menyang segara. Kayu nggresah lan kresek, lan dek mung rada miring. Kalorone nggoleki samudra kidul lan lintang-lintang sing ora ana telase. Angin sing ajeg nyebul, nggawa aroma banyu asin samudra ing njero. Swara ombak sing ora pedhot nggebug lan nggresek ing ngisor, nabrak buih ing lambung kapal. Lazarus mecah kasepen ing antarane. "Kowe kandha yen samudra mbokmenawa luwih jero tinimbang mega, ing dhuwur," ujare Lazarus. "Apa malah luwih jero tinimbang lintang-lintang, ing dhuwur?" "Cakrawala dhewe? Aku mikir ora," wangsulane Medici.

"Apa kowe wis tau mabur menyang lintang-lintang?"

Memedi mau mesem. "Mesthi ora. Lan aku ora bakal wani nyoba njupuk risiko, amarga wedi dideleng dening saben malaikat sing ana. Ora ana papan kanggo ndhelik, ing ndhuwur kana," ujare Medici, manthuk munggah. "Panggonanku ana ing ngisor kene, nggoleki Neraka—lan Sophia-ku."

"Dhuwur lan cendhek, aku wis nggoleki—saka pucuk gunung nganti tekan dhasar samudra." Memedi mau nyawang Lazarus kanthi cetha lan mesem. "Nanging; aku percaya yen panelusuranku saiki wis rampung, karo kowe minangka pandhuanku." Banjur dheweke nyawang segara lan ngringis. "Lan aku pancen sengit nggoleki dhasar samudra. Kewan-kewan segara sing nggegirisi lan ora bisa dingerteni nglangi lembah peteng sing ndhedhet."

"Malah Monster Segara?" pitakone Lazarus.

"Utamane," Medici negesake. "Aku wis nyakseni Monster gedhe sing ndhelik ing bolongan paling jero: Raksasa Putih kanthi sirah gedhe lan ora ana awak; lan akeh sikil dawa lan longgar asale saka iku—sikil dawa banget nganti bisa nyabrang kabeh dawa kapal dagang paling gedhe ing samudra. Lan aku wis ndeleng awak Memedi gedhe tanpa sirah, sing katon ora luwih saka topi renang gedhe sing diisi rambut dawa sing mili—rambut mencorong sing mateni mangsane. Uga, aku weruh kelelawar laut gedhe tanpa ompong kanthi cangkem sing mbukak lan buntut dawa. Lan sapisan, aku nemoni dhasar segara sing amba kanthi kerang raksasa; sing paling gedhe bisa nguntal kabeh wong loro ing cangkang sing ditutup kanthi dadakan." Medici nggresah lan ngringis, nambahake, "Banjur ana barang-barang sirah sing pucet lan nggegirisi—" Dheweke gemeter kanthi rasiterus, "— kaya sirah sing ngambang, nganggo deretan untu sing ora teratur; lan mripate sing gedhe banget lan cangkeme sing menganga ngonsumsi meh kabeh awake dhewe. Endhase mripate gedhe lan untu akeh. Yen bisa, kumpulna jagad bawah laut, ireng kaya aspal, lan kebak sirah sing galak lan rakus, mencorong lan ngambang."

"Ana sirah-sirah gedhé ing segara," pitakoné Lazarus, saiki kepincut banget karo gambaran fantastis Medici babagan keanehan samudra sing katon grotesk lan gedhé banget.

"Ya, dheweke ora semedeni Monster Laut liyane."

Lazarus nyawang jerone dek prau sing wis rusak. "Apa dek-dek kuwi luwih gedhe tinimbang Permata Eden?"

Medicci bisa uga katon pucet amarga isin sadurunge menehi jarak, udakara telung inci ing antarane drijine, lan ngakoni, "Ya, pancen gedhene iki; nanging, penampilane pancen nggegirisi kanthi awake dhewe sing katon ora lengkap—ora proporsional banget—lan kaya memedi ing kabeh cara lan penampilan, kaya aku. Apa sampeyan bisa mbayangno? Ngeri banget. Nalika aku pisanan nemoni dheweke, aku percaya yen aku wis nyedhaki gapura Neraka, amarga dheweke mesthi ora katon kaya rancangan Gusti sing apik banget. Nanging aku salah ngira—dheweke ora saka Neraka. Nanging, sanajan laba-laba bisa uga luwih ganteng, ing perusahaane, amarga laba-laba nduwé awak sing bisa dideleng lan sikil sing trampil. Nanging, sirahé ngambang, tanpa awak utawa sikil?" Medicci nggelengaké sirahé ora setuju sadurungé mandeng menyang pinggir segara. "Iki rada kaya jangkrik guwa—sikil gedhe lan dawa sing koyone nyangga awak sing cilik banget kanggo jangkrik biasa. Ora ana keseimbangan sing tepat ing bagean awaké." Dheweke gemeter maneh. "Ngganggu, kanthi cara sing aneh."

Eljo saiki mikir babagan gagasan aneh babagan memedi, sing biyen disiplin ing fisiognomi, sing nandhang fobia karo disproporsi organik sing diamati utawa grotesque anatomi. Dheweke ngempet lambene kanggo nyegah rasa guyonan sing wiwit nggawe dheweke anget saka njero. Banjur dheweke noleh lan nggigit lambene sadurunge ngadhepi Medicci kanthi cara sing katon serius lan kuwatir. "Nanging, kepiye yen salah sawijining barang cilik kuwi diuncalake menyang kowe, Medicci?"

Si Momok noleh lan manthuk, karo kandha adhem, "Yen ngono wong-wong mau kudu mati."

"Barang-barang Kepala? "

"Ora," si Memedi mbengok; "Sapa wae sing nguncalake iki marang aku!"

Lazarus keselek lan nyerah nganti ngguyu ngakak, banjur guling-guling, lan kelangan keseimbangan. *Krok! Mbludag!* Bagean pager sing ngadeg ambruk menyang samudra, lan yen Medicci ora ujug-ujug nyekel Eljo sing ngekor, Lazarus mesthi bakal tiba ing segara. Memedi narik Lazarus sing andhap asor bali menyang ka dek kapal.

Lazarus ngadeg. "Nanging, kowé iku roh; barang kuwi bakal liwat kanthi resik liwat kowé."

Medicci ngeculake dheweke. "Nanging; mung bakal kelakon sapisan. Lan aku ora weruh apa-apa sing lucu saka apa sing sampeyan saranake."

Lazarus ngatur awake dhewe. "Nuwun sewu, Medicci. Aku mung—"

"Iya, aku ngerti; lan kowe dudu wong pisanan sing nemokake guyonan ing kono. Nanging, elinga yen wong pungkasan sing isih urip sing nguncalake jangkrik guwa marang aku, dadi pasienku sing paling suwe sajrone mangsa sing cendhak kuwi."

Lazarus nentremake Medici karo mesem kaku setengah mlayu, "Aku ora bakal nindakake perkara kaya ngono, Medici. Lan aku matur nuwun wis nyekel aku."

Medici ngedip lan ngangkat bahuné. "Aku pancen percaya yen kowe kudu ngumbah cangkem nganggo banyu segara; nanging, aku mung nyekel Sophia-ku nalika kowe tiba; amarga kowe saiki ngadeg ing antarane aku lan dheweke."

Lazarus mesem lan manthuk. "Sanajan ngono, aku isih duwe utang budi marang kowe."

"Cukup," wangsulane Medici, karo ngrangkul tangane ing jubahe lan ngobahake awake.

Lazarus nliti bagean pager sing ilang lan segara sing obah ing ngisor, lan pikirane nglayang menyang dina-dina sadurunge lan luwih prasaja. Dheweke ngeling-eling momen sing rada lucu nalika dheweke, Miguel, Thateus bebarengan ing Lubang Sumur, ngumbah tong anggur Abbey sing wis entek. Miguel mlumat menyang banyu lan mbengok yen a Monster Laut wis nyekel dheweke. Sanajan dheweke ngerti yen Miguel mung pura-pura, amarga dheweke kenal banget karo saben bolongan lan celah ing njero guwa Lubang Sumur cilik, Thateus cepet-cepet nylametake Miguel saka Monster Laut sing dianggep, ngomeli Lazarus amarga ora nindakake apa-apa kanggo nylametake Miguel saka pati sing mesthi. Lazarus mesem, isin selawase amarga kanca-kancane ing katakombe sing gampang diapusi lan nakal. Dheweke ngangkat pandangane menyang langit sing kebak lintang.

"Apa kuwi?" pitakone Medici, karo memicingake mripate amarga curiga.

"Kowé ora ana apa-apané," ujare Lazarus karo ngobahake tangane supaya ora ngomong. "Aku mung kelingan wektu sing wis kliwat." Dhèwèké manthuk, njlentrehake, "Biyen, aku nglumpukké jagad iki dadi luwih cilik tinimbang asliné. Luwih nyenengake, nalika aku mikir, cilik."

"Kepiye carane kowe nglumpukake supaya luwih sithik tinimbang asline?"

"Ya, aku tau percaya yen manuk-manuk bisa mabur cukup dhuwur, malah nganti tekan Swarga." Dheweke ngangkat bahuné, ngakoni, "Aku ngerti yen manuk-manuk ora bisa, nanging aku pancen kepengin percaya."

Medici mesem sinis. "Lan kepiye carane kowe bisa yakin manawa manuk ora bisa mabur menyang Swarga, Lazarus?" Dheweke mbukak tangane lan ndeleng munggah sedhela. "Apa kowe wis mabur dhuwur lan adoh banget, nganti kowe wis mriksa saben bagean langit?"

Lazarus nyawang mripate Medici sadurunge mangsuli, "Aku uga yakin kaya kowe, kanthi kapercayan sing padha yen monster-monstermu ora asale saka Neraka, Medici. Apa kowe wis nggoleki jero lan adoh banget, nganti bisa mriksa saben bagean samudra?"

"Dheweke dudu *monsterku*," Medici mangsuli karo mesem. "Nanging, mungkin kita bisa dadi,

umume yakin karo kaloro gagasan kasebut." Dheweke manthuk lan memuji Lazarus; "Pancen ana alkemis sing wicaksana lan sengaja ndhelik ing njero atimu."

"Lan kanthi keseimbangan iman lan rasa ragumu, aku percaya yen kowe uga bisa dadi biarawan sing apik," ujare Lazarus, nalika mlaku menyang tengah dek kapal . Medicci ngetutake.

Dheweke mlaku ngliwati reruntuhan sing kasebar lan pindhah menyang papan sing jembar cedhak lawang mlebu guwa. Lazarus mandheg lan nutup mripate. Medicci ngubengi Lazarus. Dheweke ndeleng Lazarus narik napas jero lan kanthi anggun miringake siraha munggah lan mudhun, lan saka sisih menyang sisih. Lan saka njaba lan njero awake, Lazarus narik kawigaten lan arah saka rasa orientasi Eljo sing tajem, sing bebarengan nutupi kenangan peta Abbey sing ora ana cacate. Dheweke noleh lan mbukak mripate menyang cakrawala samudra kidul-wetan. Medicci weruh pupil mripate sing saiki wis amba; lan warna peteng sing katon meh ngilangake kabeh warna biru saka mripate Lazarus. "Kita bakal nemokake dalam anyar kita ing arah iki," ujare Lazarus, nuduhake menyang cakrawala samudra. "Apa kita arep mangkat?"

Medicci mriksa dheweke—dheweke nyawang langit, nemokake lintang kutub, lan ngetutake tata letak rasi lintang kasebut terus mudhun, nganti pandhangan sejajar karo driji Lazarus , lan persis ing arah sing wis diitung menyang Pulo Corsica sing adoh. Dheweke ngemut lambe lan nggeleng. "Lan kowe wani nuduh aku tukang sihir, nalika aku mung njupuk terwelu? Kepiye carane kowe bisa navigasi kanthi sampurna kanthi mripat sing ditutup?" Lazarus mesem lan ngepak-ngepakke swiwine. "Kowé dudu siji-sijiné saka aku lan kowé, sing nduwèni kemampuan; sing dudu sihir."

Memedi mau nggresula. "Cukup ora jelas; owah-owahan sing apik."

Lazarus takon, "Apa kita kudu budhal menyang Korsika?"

Medicci ngulurake tangane menyang langit. "Munggah lan maju terus, kanthi sihir-rahmate Gusti Allah; madhang ing dalan, Friar Lazarus."

Lazarus sumringah, noleh, lan mbukak swiwine.

Minangka siji, dheweke ninggalake reruntuhan lan mabur menyang langit wengi, mung ngubengi sapisan sadurunge nggawe dalam sing disengaja menyang segara. Permata Eden klelep ing kadohan; tanah Prancis ambruk; lan ing sangisore padhange rembulan anyar, permukaan samudra sing ombak pungkasane dadi lembaran kaca asap sing berkilauan. Luwih dhuwur maneh, dheweke munggah, nganti banyu Teluk Leon sing nyebar katon nguntal kabeh jagad, sepisan maneh, kaya sing mung dingerteni dening Nabi Nuh. Nanging, sanajan kanthi pemandangan segara sing ora ana ciri khas lan cakrawala tanpa wates, Eljo sing kaya migrasi lan Spectre sing ngetung kanthi adhem ora tau goyah saka dalam udara antarane bumi lan langit. Bebarengan, dheweke dadi instrumen sing ora bisa dipisahake, malah bisa nandiri

Piranti navigasi paling misuwur saka kapten kapal. Piranti kasebut kaya kompas lan sextant sing mabur dhuwur, layar lurus ing ndhuwur jurang samudra payau.

Senajan pasangan kanca sing saling melengkapi kuwi ora wajar lan nduweni bakat , Lazarus lan Medici durung nemokake yen Takdir bakal nuntut saka dheweke, gaweyan sing ora bisa diukur lan wektu sing ora bisa diitung kanggo mbatalake apa sing wis ditindakake marang jagad iki. Nanging, titik penting ing Sejarah kasebut durung kedadeyan karo dheweke—utawa karo umat manungsa.

[Pungkasan *Buku 1: Wunguné*]

Karya sastra iki digawe khusus kanggo

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~